

PETER DIKO

A woman with long red hair, wearing a golden crown and a chainmail tunic over a patterned dress, stands in a stone ruin. She holds a long sword. To her left, a wolf is howling. The scene is set in a dark, atmospheric environment with a cloudy sky.

MLADÁ
VLČICA

Mladá vlčica

Peter Diko

© Peter Diko 2023

ISBN 978-80-570-4554-0 (print)

ISBN 978-80-570-4555-7 (PDF)

ISBN 978-80-570-4556-4 (EPUB)

ISBN 978-80-570-4557-1 (MOBI)

Podakovanie

Veľmi ďakujem najbližšiemu okoliu za dotlačenie k dokončeniu. Korona oddialila veľa vecí a bolo to potrebné.

Za poľudštenie úprimne ďakujem Soni. Bez nej by západoslovenský slang úplne ovládol toto dielo.

Nevzdávať sa neznamená vždy vyhrať, znamená to neprehrať

I

Celá táto akcia mu už poriadne liezla na nervy. Trčal v tomto poondiatom meste oveľa dlhšie, ako plánoval. Pôvodne mal na mysli smradľavé mesto, ale musel uznať, že to sa k Salezdanu rozhodne nehodí. Vlastne sa to nehodí k žiadnemu mestu v Meérskej ríši. Ich mestá boli čisté, upravené a organizované. A práve táto organizácia mu spôsobovala problémy.

Keď si ho dal zavolať, vedel, aká bude jeho úloha. Ukončiť niekoho bytie na tomto svete. Na to ho volajú, v tom je najlepší. V zhasínaní sviec života. Sem-tam sa mu pritrafila aj obyčajná špiónska úloha, ale to už dávno nie. Akosi aj pri týchto jeho úlohách zhaslo pár plamienkov. Preto sa jeho špecializácia vyprofilovala na čistokrvného zabijaka.

Nepochyboval o sebe, veril si, že je najlepší. Mal na to pádne dôvody. Odstránil troch svojich najväčších konkurentov. Jedného čistokrvného zhasínača ako on. Druhého vraždiaceho mága, och, ako ním opovrhoval. Veď čo je na tom ťažké, používať kúzla na zabitie. A tretieho, toho najnebezpečnejšieho, temného elfa. Vyvrhela ešte aj medzi svojimi. Tvor, čo sa nešťíti použiť nič na eliminovanie protivníka. Jedy, mágiu alebo vrozenú mrštnosť. Zdolal ho v súboji jeden na jedného. Odolal kúzlam, jedovatému ostriu aj jeho rýchlosti. Nakoniec jeho neústupčivosť a väčšia ľudská fyzická sila vtlačila dýku do jeho srdca.

Taký bol dobrý a predsa tu trčal a nevedel ako ďalej. Hneď, ako sa dozvedel kam pôjde, začal tušiť komplikácie. Keď zistil, akú dostane odmenu, bol si istý, že to nebude jednoduché. Ale toto naozaj nečakal.

Mal zabiť väzňa. Zvyčajne to býva jednoduchá úloha. Lokalizovanie obete je uľahčené, stačí si poradiť so strážcami. Väčšinou sú to tí najneschopnejší z vojska, chrápajúci po nociach po vyprázdnení džbánů vína. Stačí sa prekĺznuť alebo pridať jed do raňajok a je to. Iná je situácia, ak je armáda v pohybe alebo

vo vojnovom stave. Vtedy strážia aj schopní vojaci a celé okolie je pod drobnohľadom. Presne v tejto situácii sa nachádzal.

Kráľovské vojsko v Salezdane malo vo vnútri mesta vlastnú pevnosť a v podstate bolo v akomsi nevy povedanom vojnovom stave s miestnou šľachtou. Tomu zodpovedali aj opatrenia. Ich pevnosť bola strážená, a to poriadne. Vedel by sa nejako cez múr dostať dnu, ale čo potom? Nemal žiadne plány pevnosti, nevedel kde je väzenie. Tápal by medzi ozbrojenými vojakmi a skôr či neskôr by sa napichol na jeden z ich mečov.

Nedalo sa ani prezliecť za jedného z vojakov, a tak sa dostať dnu. Posádka bola stála a ako vypožoroval, vojaci sa vždy medzi sebou nejako poznali. Táto organizovanosť mu spôsobovala nie malé vrásky na čele. Nezostávalo mu nič iné, len to skúsiť v noci cez múr, dostať sa k vojenskej tunike a postupne prehľadať pevnosť. Bude to trvať a nad ránom sa bude musieť z pevnosti porúčat. Za svetla naňho prídu. Možno si tam nájde úkryt a predĺži svoje hľadanie na pár dní. Bude to musieť risknúť, dochádza mu čas.

Jeho cieľom bol muž menom Lener. Zúčastnil sa na nejakej nevydarenej akcii v kráľovstve. Meérsky ich pochytili a poslali na večné pláne, ale tomuto Lenerovi sa podarilo prežiť. Prišiel pri tom síce o ruku, ale stále žije a môže rozprávať. A to je problém. Nemal síce všetky informácie, ale dovŕpil sa, že to nebude obyčajný pešiak. Treba ho umlčať. Jeho zranenie im kúpilo čas. Aby ho mohli mučiť a vytiahnuť z neho informácie, musí sa najskôr uzdraviť. Nie je nič trápnejšie ako keď vám mučený skape skôr, než z neho vypáčite aj meno prvej frajerky, ktoré už dávno zabudol. Ale podľa toho čo vedel, teraz už bude väzeň zdravý natoľko, aby prežil mučenie. Má síce dôvod odolávať mučeniu čo najdlhšie, majú v hrsti jeho rodinu, ale nikto to nevydrží večne.

Ale on svoju úlohu splní. Sinteli ešte nikdy nesklamal a nesklame ani teraz.

Sedel v akejsi uličke prezlečený za žobráka a pozoroval vchod do vnútornej vojenskej pevnosti. Dnes večer podnikne svoju riskantnú cestu za jej múry. Všetko mal už odpozorované a premyslené, bránu sledoval len zo zvyku. Mal v pláne čochvíľa odísť, musí si pospať.

Zrazu sa k bráne blížila skupina jazdcov. Spozornel. Spotené kone, zaprášený odev od cesty, plné sedlové vaky. Títo neboli miestni. Dvanásť kopijníkov a dvaja lukostrelci, štandardná jednotka kráľovstva. Doprevádzali dvoch jazdcov v dlhých pláštoch a jedného bradatého elegána. Tí dvaja v dlhých mundúroch budú určite mágovia a bradáč veliteľ. Keď má pod palcom aj čarodejov, nebude to len tak hocikto. Znamená to, že výsluch sa čoskoro začne. Znamená to ale aj zmenu a zmena znamená príležitosť. Sinteli je majster vo využívaní príležitostí a túto si rozhodne nenechá ujsť. Nočný výlet za hradby sa odkladá, najlepšie na nikdy.

Zaruban bol rád, že už má cestu za sebou. Trocha si odvykol na takéto dlhé a chvatné vychádzky koňmo. Viac sa mu páčilo vysielat' iných a ťahať za nitky z hlavného mesta, z Navysky. Pripadal si pri tom dôležitý a mocný. Hlavne keď zabudol, že aj jeho niekto ťahá za nitku. No nedávne udalosti mu túto nepríjemnú skutočnosť pripomenuli viac ako mu bolo milé.

Podarilo sa mu odpratať toho niktoša Vlka. Poslal ho do zaprdenej dediny naháňať duchov. Ten skurvysyn ich nielenže neuveriteľne rýchlo chytil, ale ešte aj nejakých dotiahol ako trofej pre kráľa. Musel konať, bol pod veľkým tlakom a neovládal sa. Upravil pri výsluchu karabáčom ksicht toho naivného mladíka, čo ho dotiahol Vlk. Bol presvedčený, že presne preto ho došikoval až do Navysky. Aby ho vyprovokoval a žiaľ, podarilo sa mu to. Radšej ho odpratali z kráľovho dohľadu a teraz sa musí do tej zaprdenej dediny, Rosta - tak sa volá, trmácať on. Ešteže si môže spraviť zastávku tu, v Salezdane.

Toto mesto mal rád. Miestna šľachta sa vždy vzpierala, a preto boli stále trenice medzi predstaviteľmi mesta a pridelenou vojenskou posádkou. On, ako skúsený intrigán, sa v takom niečom vyžíval. Pri kráľovskom dvore mal vysoké postavenie, a tak ho museli počúvať obe strany. Znova si užije ten pocit dôležitosti a moci. Len keby ho pri tom tak nebolel zadok otláčený od sedla.

Svižne zosadol z koňa, ani najmenej nedal na sebe znať, že má nejakú fyzickú nepohodu. Jeho spoločníci nasledovali jeho príklad a tiež sa dali zosadať. Na dvoch čarodejoch bolo poznať, že sú veľmi radi. Na rozdiel od neho sa nesnažili pôsobiť ako nezničiteľní cestovatelia so železným zadkom.

Zvnútra pevnosti sa k ich skupinke pomaly blížil vysoký vojak. Zaruban sa uškrnul, samozrejme, veliteľ ich nepríde privítať osobne. Hneď na začiatku im dáva najavo, kto je tu pán. Veď on ešte ho vyškolí.

„Zdravím ťa, Perno, dlho sme sa nevideli,“ vystrúhal široký, falošný úsmev.

Mal neuveriteľnú pamäť na mená a vedel si aj pospájať, kto je kto. To sa pri zložitých príbuzenských vzťahoch v šľachte hodilo. Teraz sa síce nejednalo o urodzeného muža, ale hneď si spojil, že Perno bol v Roste s Vlkom a vrátil sa ako víťaz. Musí byť v tomto ohľade veľmi opatrný. Podobne to bude aj s veliteľom Arinalom. Tomu priniesli tiež trofej v podobe zajatca.

Vysoký vojak len prikývol na pozdrav. Zamračeným pohľadom prešiel po celej skupine.

„Koho mám ohlásiť?“

„Kráľovský radca Zaruban s doprovodom.“ Bud' si Perno naozaj nepamätal jeho meno, alebo ho chcel len uraziť a zvýrazniť jeho bezvýznamnosť v Salezdane. Z vojakovej tváre sa to nedalo vyčítať. Ale dal sa vyčítať jeho skúmaný pohľad na dvoch čarodejov.

Ani jeden z nich nijako nezareagoval na prosté až neúčtivé označenie ako doprovod. Vybral si ich dobre. Dvaja nedocenení mágovia, ktorým dá príle-

žitost'. Nedocenení, ale zato veľmi schopní. Jeden veľmi mladý a druhý veľmi starý. Aspoň tak pôsobili, ale kúzla dokážu spraviť s vzhľadom veľa.

Spolu s čarodejmi vykročil smerom k Pernovi.

Toho pohľad akoby schladol. Pozrel ponad nich na trochu bezradne stojaci vojenský sprievod, o ktorý sa novopríchodzí nijako nezaujímali. Obrátil sa na vedľa neho stojaceho vojaka.

„Ubytuj ich a daj im najesť. Postaraj sa aj o ich kone.“

Vojaci s vďačnosťou privítali tieto správy.

Zaruban si až teraz uvedomil svoju chybu. Aj keď je vo veľkom meste, teraz je vo vojenskej pevnosti. Tu majú prím vojaci a mal sa o nich zaujímať. Predsa len si tá cesta vybrala daň aj na ňom. Nezvykne robiť takéto školácke chyby.

A že to bola chyba, pocítili hneď. Perno sa obrátil na druhého vojaka po jeho pravici.

„Zaved' ich do malej, ja ich ohlásim veliteľovi,“ otočil sa a vošiel dovnútra.

Tak, teraz budú musieť čakať ktovieako dlho a určite bez vody a jedla. Nepomohlo ani zdôraznenie slova „kráľovský.“ Posral to a už to radšej nechal tak. Trocha nepohodlia ešte vydrží, len dúfal, že tam budú aspoň lavice.

Názov „malá,“ vôbec nevystihoval miestnosť, v ktorej museli čakať. Pohodlne by sa do nej zmestilo aj tridsať ľudí. Boli tam nielen lavice, na ktoré sa s potešením vystreli, ale aj stoly. Predpoveď o vynechaní pohostenia bola pravdivá a predĺžené čakanie tiež. Ešteže sa išiel vyčúrať skôr, ako ich tu zavreli.

Rozmýšľal, či predsa len nemal trochu pritrvdiť pri svojom príchode, ale zrejme by dosiahol len to isté čo teraz. V podstate sa mohol sťažovať iba na chýbajúce jedlo. Uviedli ich do relatívne pohodlnej a čistej miestnosti a každý

miestny mocipán sa musí urobiť zaneprázdnený a nechať ich čakať. Z ďalších úvah ho vytrhol škripot otvárajúcich sa dverí.

Vošiel veliteľ Arinal spolu s Pernom.

„Vítam vás v Salezdane. Dúfam, že ste mali dobrú cestu,“ privítal ich s predstieraným záujmom.

Zaruban sa postavil z lavice a uklonil hlavu. Čarodejní spoločníci nasledovali jeho príklad.

„Ďakujem, cesta bola v poriadku. V našom kráľovstve sú cesty bezpečné a mali sme aj spoľahlivý doprovod.“ Šibol pritom očami na Perna. Touto pochvalou vojakov sa snažil trochu zmierniť prvotný zlý dojem. Vojakove oči zostali bez odozvy.

„Čo vás k nám privádza?“ vyzvedal ďalej veliteľ.

„Priamo k veci, po vojensky, bez zbytočných zdvorilostí,“ kráľov radca sa zazubil. „Tak to ale teraz vyhovuje aj mne, času niet nazvyš.“ Spod kabáta vytiahol zvitok papierov a podal ho smerom k dvojici. „Moje poverovacie listiny.“

Kapitán Perno ich prevzal, postavil sa naspäť za veliteľa a začal ich študovať.

„Mám nájsť to, čo hľadala lúpežná banda v onej dedine, v Roste. Ako iste viete, poslali tam toho nadutého Majstra veže,“ skrívil znechutene ústa. Dovoľil si k nemu verejne prejavíť antipatie. Správca Čiernej veže nevychádzal dobre s nikým a bol všeobecne neoblúbený. „Keďže nič nenašiel, dali to na starosť mne,“ je lepšie urobiť sa dôležitý, ako priznať, že ho odpratali z kráľovho zraku.

„Rosta je dva dni cesty tým smerom,“ veliteľ zabodol ukazovák do vzduchu smerom, kde asi leží dedina, „trochu vám poblúdili kone.“

„Ó, áno, to viem. No myslím, že je správne, ak vás najskôr informujem o svojich aktivitách vo vašej provincii.“

Veliteľ súhlasne prikývol. Zarubanove slová konečne začali roztápať ľady. Nenechal túto chvíľu len tak.

„Navyše, máte tu jedného z tých banditov. Možno sa z neho niečo podarí vypáčiť.“

„Máme a už je zrelý na páčenie,“ s úsmevom dodal Arinal. Obrátil sa k za ním stojacemu kapitánovi a chcel mu dať inštrukcie.

Zaruban ho zastavil zdvihnutou rukou.

„Ešte je tu ale istá nepríjemnosť.“

Veliteľ sa k nemu pomaly otočil naspäť. Celé jeho telo hovorilo: čakal som to.

„Medzi miestnou šľachtou a kráľovským vojskom v Salezdane nepanujú práve najvrúcnejšie vzťahy. Ak dovoľíte, rád by som skúsil v tomto smere niečo podniknúť.“

Veliteľ Arinal len mykol plecami.

„Vtom ti brániť nebudem, len od tých hadov veľa nečakaj.“

„Kráľovská pečať robí s nimi divy,“ sprisahanecky sa naňho usmial a šibol pohľadom po listinách, ktoré skúmal Pero.

Ten od nich zdvihol zrak a vrátil mu ich aj s komentárom.

„Možno treba s nimi začať lepšie ako s nami. Napríklad bez klamstva.“

Všetci v miestnosti stuhli.

„Povedal si, že si kráľovský radca. Podľa tých zvitkov si len radca radcu.“

Zaruban zatriasol papiermi.

„Ale poverenie je v poriadku, je tak?“

„To áno,“ súhlasne prikývol kapitán.

„Tak dúfajme, že šľachtici nebudú až takí dôslední v preverovaní aj tých najmenších detailov ako ty, kapitán,“ zazubil sa.

„Robte, čo vám bolo nariadené. Nebudeme sa dotáhať za slovíčka,“ mávol rukou veliteľ Arinal a pozrel na celú skupinu. „Páni, porúčam sa, mám ešte nejaké povinnosti. Perno, zariad' ich ubytovanie a pohostenie.“

Novoprichodzí sa uklonili na pozdrav a z vďaky za nocľah. Radca radcu už presne vedel, na koho si musí dať pozor a s kým môže aspoň trochu manipulovať.

Manipulácia s ľuďmi bola jeho špecialita, jeho tajná zbraň. Vedel ako na to. Najľahšie sa dali ovládať ľudia, ktorí po niečom túžili. Chudobní po bohatstve, bohatí po moci, zaľúbenci po láske, sklamaní láskou po pomste. Vedel, že so skúsenými vojakmi to býva najťažšie. Niektorí z nich majú pevné zásady a veľakrát sú ochotní kvôli nim aj obetovať život. Určite aj ten horlivý kapitán Perno. No teraz nebol medzi vojakmi. Bol hosťom na večeri v mestskom paláci v Salezdane, v sídle provinčného pána. Aj keď práve teraz si odskočil riešiť nič menej dôležité ako intrigy. Palác plný šľachticov s ich neaplnenými túžbami. Cítil sa ako ryba vo vode. Stačilo len spomenúť, že je od kráľa a všetky dvere mal zrazu otvorené. Všetci mu jedli priamo z ruky a nielen z nej.

Správca provincie, Tersan III., nebol zrovna všetkými masťami mazaný. Niežeby bol hlupák, ale na zložité intrigy mu chýbala predstavivosť a nápady. Čo ale chýbalo jemu, nechýbalo jeho manželke Rultilde a jej dôverníčke Astrid.

Dôverníčka Astrid bola viac ako schopná a múdra. Bola aj veľmi pekná a nemala najmenšie škrupule využiť tento dar. Manželka provinčného pána ho veľmi rada využívala a naozaj dôverne poznali navzájom svoje telá. Astrid sa ale neobmedzovala len na ženy. Do Rultildinej postele sa koniec koncov dostala cez iné, mužské postele. Zopár intríg a podvodov sa len pritrafilo po ceste. Keď ale chcete ísť na vrchol a nemáte finančné prostriedky, použijete

to, čo máte. Astrid pri svojom mene mohla, keby chcela, používať aj dovetok „z Drevenej skaly.“

Jej bratranec je nešťastný zeman Malícus Brunnegran, toho času hnijúci v žalári vo vojenskej pevnosti v Salezdane. V Roste jej spravil medvediu službu. Dohodila mu tam jednoduchú úlohu, nič nerobiť a nechať vojakov nech konajú, potom si privlastniť úspech. On sa však ukázal ešte neschopnejší, ako si myslela. Hral sa na priveľkého pána a vojaci mu to zrátali aj s úrokmi, dovliekli ho v putách.

Mala preňho slabosť, pôvod bol v ich detstve. Keď bola malá, ani zďaleka nebola taká pribojná ako teraz. Na Drevenej skale sa nežije deťom ľahko. Je ich veľa, na rozdiel od peňazí. Rodičia majú len svoju česť a jej otec si svojej cti dostál. Žiaľ, pre polosirotu Astrid to bolo preto omnoho ťažšie. Našťastie, z jej vtedy neznámeho dôvodu ju chránil už dospelý Malícus. Časom jeho aj tak malé schopnosti upadali, priamo úmerne s rastúcim bruchom. Situácia sa obrátila a ona chránila jeho. Žiaľ, poslednými udalosťami jej poriadne zavaril a musela sa z nich doslova vylízať.

Zaruban tlmene vzdychal. Toto bolo rozhodne lepšie ako večera s tým nainým Tersanom. Astrid, na kolenách pred ním, vedela ako docieľiť, aby muži plnili dohodu. Konečne spokojne a uvoľnene vydýchol. Postavila sa:

„Takže, dúfam, že na našu dohodu nezabudneš.“

„To veru nezabudnem,“ uškrnul sa, pričom sa zapravoval.

„Musíš ho dostať sem, v pevnosti naňho nemáme dosah,“ prízvukovala.

„Urobím, čo sa dá.“

„Ak by si bol úspešný aj v tých iných veciach, sme otvorení pomôcť.“

Chytil ju za zadok, „to verím.“

Neodtiahla sa, naopak, koketne sa k nemu naklonila.

„Veľké odmeny až po veľkom úspechu. Mal by si sa vrátiť na večeru,“ oprášila mu smietku z ramena.

Prikývol, dokonca aj Tersan III. bude podozrievavý, ak bude dlho preč.

Zaruban odchádzal z paláca v sprievode oboch čarodejov a v dobrej ná-
lade. Dosiahol, čo chcel, dokonca dostal aj veľmi príjemný bonusový darček.
Musel uznať, že Astrid bola naozaj kus. Už o nej počul, ale nemal ešte možnosť
ju spoznať. Videl takýchto malých zmijí už veľa. Sú nebezpečné, ale len na
svojom piesočku. Nevedia myslieť vo veľkom, to sa dá naučiť len v hlavnom
meste. Ved' on jej dá lekciu a ukáže jej, čo to znamená skutočne s niekým
vyjebať.

Nikto z trojice vracajúcej sa do pevnosti si nevšimol pozorný pár očí,
ktorý ich sledoval. Pár vražedných očí.

II

Konečne! Konečne dala tým starým nafúkaným bastardom riadne za-
ucho! Desana cítila neskutočné zadostučinenie. Nebolo to nič svetoborné,
žiadne veľkolepé víťazstvo a zrazenie súpera na kolená. Bola to len taká malá
frčka do nosa. Jej nepriatelia, pastieri ako ich volala, boli stále tu a plní moci.
Ale predsa to pre ňu znamenalo všetko.

Nielenže zachránila naivného chlapca, ale prvýkrát sa im postavila plnou
silou a vyhrala. Využila všetko. Všetko čo mohla, aby presvedčila kráľa, svojho
otca, že nie je len naivné malé dievčatko, ktoré sa postaví, kam jej povedia.
Využila racionálne argumenty a aj emočné, v podobe matky toho mládenca
Jonasa. Zvládla aj argumentovať zoči-voči pastierom. Tak, ako si to naplá-
novala, lepšie povedané, ako si to naplánovali. Nemala žiadne škrupule
priznať, že jej Vlk pomohol a bez neho by to takto nedokázala. No pred kráľom
musela zohrať hlavnú úlohu ona. Ona musela Velemira presvedčiť, že má na
to stať sa jedného dňa kráľovnou. Aspoň mu ukázať, že je na správnej ceste.

Kráľ Velemir Laskomerský pochopil, čo sa mu snaží jeho dcéra, princezná
Desana, dokázať. Vypočul tento jej nepočutelný krik, prosbu a vzdor zároveň.
A podporil ju. Podporil cestu, ktorú si vybrala, aj keď vedel, že tá cesta nie je
lahká. Asi najťažšia možná zo všetkých. On ale uveril, že má na to, aby ju
zvládla. Aby ukázala, že ten tvor v košari len vyzerá ako neškodná ovečka, ale
v skutočnosti je to dravec. Vlčica s bystrým rozumom a ostrými zubami. Že to
je budúca kráľovná. Ved' je jeho dcéra, je Laskomerská.

A to veru bola. Zdedila všetko z jeho rodovej línie. Ešte aj výzorom zapa-
dala. Laskomerskí boli pohľadní a rysy jej nádhernej matky Radany z nej robili
krásavicu. Lepšie povedané, predzvesť krásavice. Tak, ako je v jej rode zvy-
kom, fyzická stránka sa rozvíja u nich pomalšie. Či u chlapcov alebo dievčat.

Tak to bolo aj u nej. Mala pätnásť a jej ženskosť sa v nej ešte len začala prebúdzat'. Aj prvú menštruáciu mala len nedávno. Veľmi jej vtedy pomohol Vlk. Ako uňho býva zvykom, jednoducho to hneď ráno spoznal. Je to chlap a nesnažil sa zastúpiť úlohu matky, ktorá má byť v takých chvíľach pri dcére. Jej mama odišla na lány nekonečna keď mala šesť, ale on vedel, čo má robiť. Nezavolať jej dôverníčku a kamarátku Ľudku, aj keď tá už tento zážitok mala dávno za sebou. Vrátil sa s korpulentnou kuchárkou Ankou, matkou viacerých dcér. To bolo to, čo v tej chvíli potrebovala.

Aj keď jej fyzicky zaostávalo za rovesníkmi, jej rozum bol naopak popredu. Neskutočne popredu. Hlavne analytická a kombinačná časť. Stále mala aj detské maniere a potreby, no chápala súvislosti, príčinu a následok oveľa lepšie a inak ako ostatné deti. Po smrti jej matky sa tieto zmysly ešte zvýraznili. Vtedy skončilo jej detstvo a začala chápať, že pozícia princeznej nie je až taká skvelá, akoby sa mohlo zdať na prvý pohľad.

Pramenilo to z dvoch vecí. Prvá, absolútne nelogická, ale žiaľ smutne pravdivá, bola tá, že bola žena. Všeobecne uznávaný dedič bol mužský potomok. No Velemirovi a Radane nebol syn dopriaty. Vlastne dlho im nebolo dopriate žiadne dieťa. Nepomohla žiadna mágia, ani nemohla pomôcť. Laskomerskí mali totiž špeciálnu vlastnosť. Boli voči mágii odolní. Kúzla a čary na nich jednoducho nepôsobili. Odolávali im ešte lepšie ako trpaslíci alebo poloviční. Toto prekliatie, alebo dar, obmedzoval ich reprodukčné usmernenie a museli sa spoľahnúť len na matku prírodu. Kráľovskému páru nebolo dlho požehnané dieťa. Až konečne v pokročilom veku kráľovná počala, ale na všeobecné sklamanie dievča. Možno za tým boli aj babky bilinkárky a možno aj nejaké čary, keďže kráľovná Radana nebola voči kúzlam imúnna. Neprezradila to nikomu, ale fakt je, že po narodení Desany začala chradnúť. Akoby všetku tú mágiu, babské zaklínadlá a bylinky absorbovala do seba na jediný cieľ. Priviesť dediča – dedičku. Nepomohli potom ani najlepší doktori a má-

govia, život z nej unikal a držala ho jedine láska k dcére. No ani tá neodolala sile bytia a po šiestich rokoch musela nechať dcérku bojovať so svetom samu.

Druhá neúprosná vec, ktorá Desanu znevýhodňovala, bol pokročilý vek jej otca. Pri jej narodení mal sedemdesiattri. Mali v rode dlhovekosť a to nijako nepredĺženú časom. Jednak by na nich nefungovali a ani by ich nechceli. Boli na to príliš rozumní. Mágiou predĺžený vek len posunul čas odchodu. Nijako extrémne nepovzbudzoval telesnú schránku a ešte menej rozum. Z takého panovníka sa časom stala iba nemysliaca, vetčná bábka v rukách podávačov elixíru.

Svoj vek si uvedomoval aj Velemir a neveril, že dokáže dcéru pripraviť na vládnutie. Pri chlapcovi to trvá zhruba dvadsať rokov, pri dievčati dlhšie. Nie kvôli jej schopnostiam, ale kvôli schopnostiam okolia prijať ju ako vládkyňu. Preto sa aj kráľ zameral skôr na hľadanie schopného ženícha ako na prípravu budúcej kráľovnej.

No jeho dcéra bola z rovnakého cesta ako on. Po matkinej smrti rýchlo pochopila, že je len vtáčik v zlatej klietke. Ich sídlo, Zubatý hrad, mal zopár tajných chodieb. Ona, ako kráľovská dcéra, mala prístup všade a tak sa jej, keď mala deväť, podarilo vypočuť rozhovor kráľových radcov. Hlavný radca Belis ju označil ako ovečku, ktorej treba nájsť barančeka. Ak by bol ten vyvolený naozaj tupý ako baran, žiadna škoda.

Takáto predstava budúcnosti sa mladej princeznej vôbec nepozdávala. Začala robiť všetko preto, aby neskončila len ako plemenná kobyľa, ktorú si niekto skrotí. Vedela, že fyzicky nebude nikdy silnejšia ako jej vybraný nastávajúci. Sústredila sa preto na získavanie vedomostí. V hradnej knižnici, ktorá mala naozaj úctyhodnú zbierku kníh, trávila veľa času. Našťastie, nie všetci na ňu pozerali len ako na kľúč k moci. Učenec Amos, správca knižnice, ju úprimne podporoval a pomáhal jej vo vzdelávaní.